

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy informacje o adresie i tożsamości przedsiębiorcy w rozumieniu art. 7 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2005/29/WE⁽¹⁾ muszą zostać podane już w dotyczącym konkretnych produktów ogłoszeniu reklamowym zamieszczonym w medium drukowanym także wówczas, gdy konsumenci mogą nabyć reklamowane produkty wyłącznie za pośrednictwem strony internetowej podanej w ogłoszeniu zamieszczającego reklamę przedsiębiorstwa i mogą uzyskać informacje wymagane zgodnie z art. 7 ust. 4 dyrektywy w prosty sposób z tej strony internetowej albo za jej pośrednictwem?
- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie to, czy reklamujące się w medium drukowanym przedsiębiorstwo sprzedaje własne produkty i w celu udzielenia informacji wymaganych w rozumieniu art. 7 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE odsyła bezpośrednio do swojej strony internetowej, w odróżnieniu od sytuacji, gdy ta reklama dotyczy produktów sprzedawanych przez inne przedsiębiorstwa na platformie internetowej reklamodawcy i konsumenci mogą uzyskać informacje wymagane w rozumieniu art. 7 ust. 4 dyrektywy dopiero w wyniku poczynienia kolejnego kroku lub kroków (kliknięć) za pośrednictwem udostępnionych na podanej wyłącznie w reklamie stronie internetowej operatora platformy sprzedaży odnośników (linków) do stron internetowych tych innych przedsiębiorców?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea (Rumunia) w dniu 1 kwietnia 2016 r. – Ruxandra-Paula Andriciu i in./Banca Românească SA

(Sprawa C-186/16)

(2016/C 243/17)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Ruxandra-Paula Andriciu i inni

Druga strona postępowania: Banca Românească SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że znaczącą nierównowagę między prawami i obowiązkami stron wynikającymi z umowy należy oceniać ściśle w odniesieniu do chwili zawarcia umowy czy też nierównowaga ta obejmuje też sytuację, w której w trakcie wykonywania umowy w sposób okresowy lub ciągły świadczenie konsumenta stało się nadmiernie uciążliwe w porównaniu z chwilą zawarcia umowy z powodu istotnych zmian kursu wymiany?
- 2) Czy wyrażenie warunku umownego prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 powinno oznaczać, że taki warunek umowny powinien przewidywać tylko powody jego ujęcia w umowie i jego mechanizm funkcjonowania, czy też powinien przewidywać wszystkie jego możliwe konsekwencje, w zależności od których może zmieniać się cena płacona przez konsumenta, na przykład ryzyko kursowe, i czy w świetle dyrektywy 93/13/EWG można przyjąć, że spoczywający na banku obowiązek powiadomienia klienta w chwili przyznania kredytu dotyczy wyłącznie warunków kredytu, to znaczy odsetek, prowizji, gwarancji wymaganych od kredytobiorcy, a nie można objąć takim obowiązkiem ewentualnego wzrostu lub spadku wartości waluty zagranicznej?

- 3) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że wyrażenia „główny przedmiot umowy” i „relacja ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług” obejmują warunek ujęty w umowie kredytowej zawartej w walucie zagranicznej między przedsiębiorcą i konsumentem, która nie była indywidualnie negocjowana, na mocy którego kredyt należy spłacić w tej samej walucie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29; wyd. specjalne 15/vol. 2, s. 273).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Elecdey Carcelén S.A./Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

(Sprawa C-215/16)

(2016/C 243/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha, Sala Contencioso-Administrativo, Sección Segunda

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elecdey Carcelén S.A.

Strona pozwana: Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

Pytania prejudycjalne

1. Czy, skoro zdefiniowane w art. 2 k) dyrektywy 2009/28/WE „systemy wsparcia”, do których należą m.in. zachęty podatkowe polegające na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków, określone zostały jako instrumenty służące realizacji określonych w tej dyrektywie celów związanych z wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych, oznacza to, że wspomniane środki czy też zachęty mają charakter obowiązkowy i wiążący państwa członkowskie bezpośrednio, efektem czego mogą one być powoływane przez zainteresowane jednostki przed wszelkimi organami publicznymi, sądowymi i administracyjnymi?
2. Czy użyte po wyliczeniu ww. „systemów wsparcia” polegających na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków sformułowanie „nie jest ograniczone do wymienionych środków” należy rozumieć w ten sposób, że do zachęt tych należy właśnie brak opodatkowania, czyli zakaz nakładania na energię pochodzącą ze źródeł odnawialnych jakiegokolwiek szczególnego i wyjątkowego opodatkowania, które należałoby dodać do podatków nakładanych powszechnie w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej i wytwarzaniem energii? Czy należy uznać za objęty ww. ogólnym zakazem dotyczący konkurencji zakaz podwójnego opodatkowania czy też zwielokrotnienia obciążających poszczególne etapy wytwarzania energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych ogólnych czy też szczególnych danin dotyczących tego samego zdarzenia podatkowego, co rozpatrywana w niniejszym przypadku opłata wiatrowa?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej i uznania, że energia pochodząca ze źródeł odnawialnych może zostać opodatkowana, czy dla celów art. 1 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE pojęcie „szczególnego celu” należy interpretować w ten sposób, że cel ten musi być wyłączny, a ponadto podatek obciążający energię ze źródeł odnawialnych musi ze względu na swą strukturę mieć rzeczywiście pozafiskalny – a nie jedynie budżetowy – charakter?